

«Seu a la dreta de Déu, Pare totpoderós»

Romà Casanova, bisbe de Vic

En l'evangelí segons sant Marc llegim: *Així, doncs, el Senyor Jesús, després d'haver-los parlat, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu* (16,19). Amb aquestes breus paraules l'evangelista expressa el fet que, durant el temps pasqual, Jesús ressuscitat s'apareix a les dones i als deixebles, menjant amb ells, exhortant-los, mostrant-los les marques de la crucifixió. Marc ens indica, així mateix, que el Ressuscitat és també l'exaltat a la dreta del Pare. L'esdeveniment que marca el pas del temps pasqual al de l'exaltació de Crist és l'ascensió. Un fet alhora històric i transcendent, perquè s'esdevé en un lloc i un temps concret, i té les característiques del que va més enllà de la nostra naturalesa, del que nosaltres podem capir amb la nostra sola raó.

Adonem-nos de la gosadia de la fe cristiana: una humanitat com la nostra en la Trinitat eterna

En el credo cristià afirmem, després de confessar la mort i resurrecció, que «Jesucrist se'n pujà al cel, seu a la dreta de Déu, Pare totpoderós». La dinàmica de l'ascensió de Jesús al cel ens fa present la de l'encarnació: la baixada del cel del Fill de Déu, fet home per la nostra salvació. Jesús mateix, en el diàleg amb Nicodem, va dir: *Mai ningú no ha pujat al cel, sinó solament el Fill de l'home que ha baixat del cel* (Jn 3,13). Aquest descendir i ascendir de Crist fa possible a l'home l'accés a participar plenament de la vida divina, perquè, com diem en la pregària litúrgica, «nosaltres, els seus membres, tinguéssim la confiança de seguir on ens ha precedit el nostre cap i pastor» (Prefaci de l'Ascensió I). L'expressió «seure a la dreta del Pare», doncs, significa que Jesús, el Fill etern de Déu, després d'haver-se encarnat i d'haver estat glorificat en la seva carn, per la seva mort i resurrecció, participa de la glòria i l'honor de la divinitat. Adonem-nos de la

L'Ascensió - J.Matejko - 1884 (Museu Nacional de Varsòvia)

gosadia de la fe cristiana: una humanitat com la nostra en la Trinitat eterna. Solament des de la «bogeria» d'amor de Déu per la humanitat això es pot entendre.

La mirada posada en el Crist assegut a la dreta del Pare ens el fa veure com el Senyor de l'univers, aquell de qui confessem que «el seu regnat no tindrà fi». Aquesta afirmació és el gran principi de llibertat dels cristians: sobre tot altre poder en la terra hi ha la senyoria de Crist. Qui creu i lluita per viure des d'aquesta certesa és testimoni del regne de Crist i de l'autèntica llibertat. En molts moments de la història l'afirmació de la reialesa de Jesús ha estat el clam del combat per la dignitat de la persona humana, amb les armes de la caritat i la veritat.

